

PHẦN I

Minh Tiến nhảy xuống xe, anh theo mắt nhìn con đường trải dài trước mắt mình. Ba năm anh đi nghĩa vụ quân sự và trở về, bộ mặt thị trấn Tân Châu đổi khác khá nhiều. Con đường lớn rộng và êm chứ không nhiều ổ gà. Cây trúc bá điệp già cỗi duy nhất còn lại, cho anh nhận rõ con đường về nhà mình.

Lòng Tiến reo vui. Anh hình dung ra Lan Hương...à không, là cô bé Bòn Bòn, cô mở to mắt ra nhìn anh và reo to lên:

– Bin Bin! Anh đã về.

Ý nghĩ này rộn rã, làm cho bước chân chạy của Tiến nhanh hơn.

– Ủa!

Lan Hương suýt đâm vào Tiến, cô thảng lại như chiếc xe hãm phanh thảng gập, kêu lên:

– Anh về rồi hả? Vậy mà em định ngày mai lên đó đón anh.

– Đợi cô đi đón thì tôi đã về đến rồi, Bòn Bòn.

– Hứ! – Lan Hương lườm Tiến – Làm ơn cho xin hai chữ “Bòn Bòn” đi!

– Bòn Bòn dễ thương chứ, anh thích gọi như vậy.

Tiến dang người ra ngắm Lan Hương:

– Lâu quá không gặp, anh thấy em lớn quá đó, Lan Hương.

Anh cười trêu cô:

– Nhớ hồi lần đầu tiên em lên đơn vị thăm anh, em mặc quần “bò”, đi giày “bốt”, bạn anh hỏi: “Ê, em trai mày à?”. Lần ấy anh cười suýt bể bụng luôn.

Lan Hương sầm mặt, cô nổi cáu:

– Ủ, tui vậy đó, giống con trai. Nhưng chuyện đó xưa rồi.

Tiến cười tùm tùm:

– Em đã mười tám rồi chớ bộ. Con gái ra phết!

– Anh về luôn rồi hả?

– Ủ.

– Định làm gì?

– Chưa biết. Nhưng điều đầu tiên anh sẽ gặp cô ấy và nói rằng: “Anh yêu em”.

Lan Hương phì cười giễu cợt:

–Đúng rồi! Bây giờ anh đã lớn, bộ đội xuất ngũ, có quyền mạnh dạn tỏ tình. Thôi, bye nhé, chiều gặp!

Lan Hương bỏ chạy đi. Tiến hét hoảng gọi to:

–Lan Hương! Đi đâu vậy, anh chưa nói hết mà.

–Chiều nói! Bây giờ em phải đi.

Cô chạy đi, mái tóc đuôi gà cột túm lại ngúc ngắc theo bước chân chạy, nạt giác làm Tiến mỉm cười. Bòn Bòn của anh đã thành thiếu nữ, một cô gái xinh xắn đáng yêu, chứ không còn tóc ngắn như ba năm trước đây, bị bọn con trai chọc ghẹo là con trai.

Ba năm, thời gian như con thoi. Tiến đưa tay lên môi như để gởi trao cho Bòn Bòn của anh nụ hôn gió.

Lan Hương rụt rè mãi mới dám gõ cửa phòng.

Cộc...cộc...

Không quá năm giây, cánh cửa mở rộng ra. Tiết Cương mỉm cười:

–Lan Hương hả? Vào đi em!

–Anh đang làm gì vậy?

–Có làm gì đâu! Anh đang xem lại bài học.

Tiết Cương nhún vai tự hào:

–Xem là xem thôi chứ anh chắc chắn đậu.

–Anh thật thông minh. Chẳng bù với em, thi vào đại học rớt cái bịch, chán ghê. Mẹ em nhất định bắt em phải vào đại học, bà nói kiên thức sẽ giúp mình vào đời vững chắc hơn.

–Mẹ em nói đúng đó.

Đợi cho Lan Hương vào, Tiết Cương mới khép cửa lại, Lan Hương lo lắng kêu lên:

–Đừng đóng cửa, anh Tiết Cương!

–Không đóng cửa, bọn bạn anh vào. Tụi nó quậy ghê lắm, mà anh thì thích yên tĩnh. Em ngồi đi!

Tiết Cương nhấn nút bình nước đá, rót cho Lan Hương hơn nửa ly nước, đặt trước mặt cô:

– Em uống đi!

– Dạ.

– Chà! Hôm nay em mặc chiếc áo màu xanh này đẹp lắm, thích hợp với nước da của em.

Mặt Lan Hương tươi lên:

– Vậy hả anh?

Lan Hương hài lòng. Cô muốn nói “hôm nay cô đẹp là vì anh, cho anh ngắm đó”, nhưng rồi cô e thẹn chẳng dám nói gì cả. Cô ngược nhìn anh, đôi mắt màu xanh lam ẩn hiện dưới mái tóc đen và bông bênh của anh, trông anh đẹp trai, tri thức và thu hút làm sao.

Tiết Cương nhìn lại bắt gặp Lan Hương nhìn mình, anh cười:

– Anh lạ lắm à?

– Dạ, thi tốt nghiệp xong, anh ôn bài giúp em với được không?

– Dĩ nhiên là được.

Anh bung ly nước lên uống và nhắc Lan Hương.

– Em uống nước đi!

– Dạ.

Lan Hương bung ly nước lên hớp một hơi dài. Chát nước đắng và ngọt ngọt như nước sâm. Cô nhú mảy:

– Nước sâm hả anh Tiết Cương?

– Không! Nước trà cỏ ngọt đó, lợi tiểu và mát gan uống ngon chứ?

– Cỏ ngọt? Cái tên em mới nghe lần đầu.

Rồi cô tò mò cầm quyển sách của Tiết Cương lên. Không phải là sách học mà là thơ. Cô bỏ xuống:

– Xin lỗi, em không nên xem thư của anh.

– Đâu phải thư! Anh thấy bài thơ hay hay nên chép vào đọc. Em đọc thử xem!

Lan Hương rụt rè cầm lên đọc...

Anh đã nói từ khi gặp gỡ

Anh rất ngoan, anh không dám mong nhiều.

Em bần lòng cho anh được phép yêu,

Anh sung sướng với chút tình vụng dại ấy...

– Sao, hay không Lan Hương?

– Dạ...hay.

– Anh viết tặng em đó.

– Tặng em?

Lan Hương choáng cả người, cô không dám nghĩ anh viết bài thơ này tặng cô.

– Em không tin anh yêu em?

– Em...

Mắt Lan Hương sụp xuống. hàng mi đen của cô rung động nhẹ. Hai bàn tay cô run khê khi Tiết Cương nắm lấy tay cô, và mắt anh nhìn sâu vào mắt cô:

– Lan Hương!

Tiếng anh thật khê gọi tên cô. Lan Hương “dạ” khê như gió thổi. Rồi anh nâng gương mặt cô lên, đập cánh môi mềm của anh lên rêm mi cong rung động. Nụ hôn lần xuống mũi và dừng lại thật lâu trên đôi môi hồng hé mở.

– Tiết Cương ơi!

Cái gã chết tiệt nào đó đập cửa làm cho cả hai buông nhau ra. Anh cười và ra dấu cho cô im lặng. Tiếng chân xa dần cùng tiếng cằn nhằn:

– Cái thằng, thức khuya học cho cổ rồi ngủ như heo luôn!

Lan Hương bàng hoàng ngồi dang ra xa. Đôi môi cô chưa tan hương vị của nụ hôn đầu tiên của môi tình đầu tiên trong đời. Cô đứng vụt lên:

– Anh Tiết Cương! Em về...Anh học thi đi há!

Mở cửa, Lan Hương chạy như ma đuổi. Mình có yêu anh ấy hay không? Hình như là có đấy.

Lan Hương đi chậm lại, tay cô sờ lên đôi môi, nơi đôi môi Tiết Cương vừa đặt lên, cô còn nghe hương vị lạ lẫm đọng trên môi mình nồng nồng.

Lan Hương ngồi chổng cằm mơ màng, cô chổng lại sự quỵn rũ mời gọi cô rời khỏi nhà và đi gặp Tiết Cương. Cô nhớ hương vị lạ lẫm, nhớ nụ hôn của anh...

– Bòn Bon!

Tiến phát mạnh tay lên vai Lan Hương làm cô giật bắn mình quay lại. Cô cúi kính gất:

– Có ngày em chết giắc luôn vì bị anh làm cho giết mình đó!

– Làm gì cau có dữ vậy?

– Không biết!

Tiến cười hì hì ngồi xuống cạnh Lan Hương:

– Bộ mới bị mặ́ng à?

– Ừ. Mẹ cứ bắt học, mà em lại chẳng thích học chút nào, cầm cuốn sách lên là buồn ngủ ghê gớm.

Tiến mỉm cười:

– Trước đây anh cũng như em vậy. Rồi không học nữa, đi nghỉ vụ, lúc ở trong quân đội lại thấy tiếc và thềm học. Hãy rạ́ng học đi, Bòn Bon! Kẻo không thôi, mai mốt ra đời chỉ có nước đi làm công nhân hoặc ăn bám chồng mà thôi.

– Hứ!

– Nhưng nếu em làm vợ anh, anh tình nguyện cho em ăn bám anh suốt đời luôn.

– Hứ! Ai thềm làm vợ anh.

– Nói thật hay nói chơi vậy?

– Thật!

Tiến chớp mắt:

– Bộ anh đáng ghét lắm hay sao?

– Ừ!

Tiến xịu mặt:

– Em ăn với nói... cái miệng không bén mà lại làm lòng người khác đau đó Lan Hương.

Lan Hương lảng chuyện:

– Đi đâu vậy?

– Định rủ em đi Lọ̀ng Hồ câu cá.

– Thôi đi, em chẳng đi đâu!

Lan Hương đứng lên:

– Em phải đi đây.

– Đi đâu, anh đi với?

– Không được đi theo, em đi gặp Bích Chi đó.

– Gặp Bích Chi mà không cho anh đi theo, anh cũng nhớ nhỏ đó lắm đó. Anh chở em đi nghe!

Lượ̃ng lự̣ một chụ́t, Lan Hượng gậ̣t đậ̀u. Cộ dặ̣n mình đệ̃ yện cho Tiệ́t Cượng học, thị̀ chặ́ng nện đệ́n. Buộ̉i sáng chụ̉ nhật, nặ́ng đẹ̣p làm sao, ngộ̀i trện xe cho Tiệ́n chợ́ đi, sao lộ̀ng cộ nhợ́ Tiệ́t Cượng tha thiệ́t. Mình đạ̃ yệu anh mặ́t rồi.

Em thợ thặ́n vào e

Suộ́t một ngàỵ mông lựng

Em đợ̣i gì? Chặ́ng biệ́t!

Nhợ́ nự̣ cượ̀i và nhợ́ anh.

Nộ̉i nhợ́ âm thặ́m và chặ́y ọ̉ng.

...

Vừạ thặ́y Tiệ́n và Lan Hượng, Bích Chi trộ̀n mặ́t:

– Vệ̀ rồi hả? Sao chặ́ng trộ̀ng kèṇ gì cạ̉ vậy?

Tiệ́n cượ̀i:

– Trộ̀ng kèṇ gì, xuậ́t ngụ̃ vệ̀ nhạ̀ đặ̣ng làṃ kẹ̉ thặ́t nghiệp nệ. Việ̣c làṃ không̣ cọ́, ngườị yệu chặ́ng cọ́ lựn.

Bích Chi léṃ linh:

– Chọ̣n em đi.

Tiệ́n đậ̀u:

– Nệ́u em chọ phẹ́p.

– Hự̀m...

Lan Hượng “hự́” một tiệ́ng:

– Hai ngườị vừạ thộ̀i nghen, chặ́ng xem Bòn Bon nàỵ ra gợ̀-ram nàọ hệ́t vậy?

– Thị̀ mạ̀y đị tìṃ chàng̣ Tiệ́t Cượng củạ mạ̀y đị, ai cặ́m mạ̀y.

Tiệ́n nhụ́u mạ̀y:

– Tiệ́t Cượng lạ̀ aị vậy?

– Lạ̀ mộṭ anḥ chàng̣ đẹ̣p trai. Anḥ ta học̣ đặ̣i học̣ công̣ nghệ̣ vạ̀ sặ́p ra trượ̀ng làṃ kỵ̃ sự, vừạ xin Lan Hượng chọ anḥ ta...

– Thộ̀i!

Lan Hượng hệ́t lện, cộ nhàọ tớị bặ̣t miệ̣ng Bích Chi, chặ́n đạ́ vàọ chặ́n Bích Chi:

– Anḥ Tiệ́n xem, nọ́ giang̣ hộ̀ chừa, taỵ bặ̣t miệ̣ng, chặ́n đạ́ em. Cự́u em , anḥ Tiệ́n ời!

Tiệ́n cọ́ nghẹ gị̀ đậ̀u, ngoạ̀i mộṭ nộ̉i đậ̀u vừạ bùng̣ lện. Lan Hượng đạ̃ cọ́ ngườị yệu, anḥ ta sặ́p đặ̣u kỵ̃ sự, anḥ ta đẹ̣p trai vạ̀...

– Anh Tiến!

Chẳng vừa, Bích Chi cầu vào tay Lan Hương một cái, rồi bên này đấm bên kia đánh nhưng toàn vào người Tiến. Bích Chi ranh mãnh cứ toàn thụp xuống tránh sau lưng Tiến khiến anh chàng lãnh đủ. Tức mình, Tiến hét to lên còn hơn bò rống:

– Thôi! Hai bà xẻo thịt tui ra luôn đi!

– Hi...hi...- Bích Chi cười khi- Người ta mới đâu một chút đã nổi quạu hà. Ghét!

Tiến đi như chạy ra xe. Anh lên xe phóng đi và đạp như điên. Bích Chi ngo ngác:

– Anh Tiến làm sao vậy?

Lan Hương nhún vai:

– Ảnh bị “mát” dây thần kinh.

– Nhỏ này thiệt!

Bích Chi kéo Lan Hương ngồi xuống ghế xích đu:

– Kỳ này rớt đại học nữa, tao đi làm công nhân nhà máy đường.

Lan Hương thở dài chán nản:

– Má mày không ép mày, nhưng má tao, bà ép tao học như ép mía vậy. Phải đậu vào đại học, phân khoa nào cũng được. Chán thật, sao cái đầu tao toàn là bã đậu!

Bích Chi đùa:

– Mày là dân xứ đạo chuyên ăn đậu hủ, không bã đậu trong đầu mày thì cái gì hả? Hay là bảo Tiết Cương: “Anh Tiết Cương ơi, cưới em lên, em muốn đi lấy chồng, em chán học lắm rồi”...

Lan Hương nhăn nhó:

– Đồ quỷ! Mày chỉ nói chuyện điên không hà. Ảnh đang thi, khi nào người ta ra trường yên vị, công việc làm đảng hoàng, người ta mới nghĩ đến chuyện lấy vợ chứ. Tao đâu có muốn...chồng “tối sái” như mày nói. Chỉ có cái là tao chán học, như người ta chán ăn cơm nếp nhão, mày có rõ không? Má tao nói cuộc đời bà đã vì yêu đương lãng mạn mà phải bỏ ước mơ của mình đi lấy chồng, cho nên bà muốn tao phải học đại học và tốt nghiệp đại học.

– Vậy thì mày chịu khó nghe lời má mày đi.

– Thì tao đang ráng nè, không được rớt mày có hiểu không?

– Rồi.

– Bích Chi hét to lên:

– Đi tắm hồ bơi đi, Lan Hương!

– Đi thì đi!

Hai cô gái đèo nhau đến hồ bơi.

Sáng chủ nhật, hồ bơi đông nghẹt, để cho lòng Lan Hương thêm nhớ Tiết Cương và vòng tay ấm áp của anh.

– **H**ù!

Vừa cắm cây nhang lên bàn thờ ông Thiên, Lan Hương giật mình vì gương mặt Tiết Cương lộ ra sau hàng rào cây dâm bụt.

– Á... Anh Tiết Cương.

– Đừng có la, ra đây!

Nhìn vào nhà, Lan Hương yên tâm, giờ này mẹ đang lo tính toán sổ sách. Vậy là cô mở cửa hàng rào và chạy ào ra với Tiết Cương.

– Có kết quả chưa anh Tiết Cương?

Tiết Cương nheo mắt:

– Đoán thử xem!

Mặt anh tươi rói, vậy chắc chắn... đậu rồi. Lan Hương hồi hộp:

– Đậu?

– Anh đã nói nhất định mà. Còn một chuyện nữa, công ty đường BourBong sẽ nhận anh vào làm ở phòng kỹ thuật, lương thử việc là một triệu hai.

Lan Hương mừng không kém Tiết Cương:

– Chúc mừng anh.

Tiết Cương cuồng nhiệt ôm Lan Hương vào vòng tay, anh siết cô thật chặt vào mình.

– Tụi mình đi ăn mừng đi.

– Đi.

Cho đến lúc này, Lan Hương mới nhìn thấy xe Tiết Cương, chiếc xe mới toanh.

– Ba mới thưởng anh sáng nay đó.

Lan Hương reo lên:

– Xe đẹp quá. Bao nhiêu vậy anh?

– Hai mươi chín triệu.

Lan Hương lè lưỡi. Tiết Cương ngồi lê, anh nhún nhún người:

– Lên xe đi Lan Hương.

Xe cao quá, Lan Hương phải vịn vào cánh tay Tiết Cương rồi mới leo lên ngồi được. Anh nắm bàn chân cô để lên chỗ gác chân.

– Em để chân ở đây thì ngồi mới thoải mái không mỏi.

Mở công tắc, Tiết Cương đề máy cho xe vọt lên. Toàn thân Lan Hương bị xô về phía trước, bầu ngực mềm mại của cô áp nhẹ vào lưng Tiết Cương, cho anh cảm giác xao xuyến. Còn Lan Hương, một cảm giác hạnh phúc tràn đầy trong tim cô. Thị trấn đang đi vào đêm tuyết vời vợi và nồng nàn.

Tiết Cương ghé vào một hiệu ăn, anh nháy mắt:

– Ăn thoải mái Lan Hương nhé.

Anh ôm qua vai cô, cả hai đi vào hiệu ăn, Tiết Cương thật lịch lãm, anh tiếp từng thức ăn cho Lan Hương:

– Ăn tôm hấp nước dừa, phải uống một chút bia mới ngon. Uống bia nhé!

– Dạ.

Uống mới có một ly bia mà mặt Lan Hương nóng và đỏ lên. Cô ôm mặt:

– Mặt em đỏ lắm hả anh Tiết Cương?

– Ừ. Trông em rất xinh đẹp.

– Một lát về nhà mẹ sẽ biết em uống bia.

– Hay về phòng anh nghe nhạc một tí. Chín giờ rưỡi anh đưa em về nhà.

Lan Hương không phản đối lời đề nghị của Tiết Cương, bởi một cảm giác tin cậy lẫn hạnh phúc khi có anh bên cạnh.

Những giây phút đầu say hoa bướm hắt,

Đã nghìn lần anh bắt gặp được anh mơ

Hoa thứ nhất có một mùi trinh bạch

Xuân đầu mùa trong sạch vẻ ban sơ

Hương mới thấm bên ghi như thiết thạch...

Điệu nhạc vang êm, Lan Hương ngồi nép trong vòng tay người yêu. Anh cầm tay cô và đưa lên môi anh hôn. Im lặng, chỉ có điệu nhạc vang lên tha thiết thay cho lời tình tự. Lan Hương say men rượu và cả men tình yêu. Dưới ánh đèn, mặt cô đỏ thắm lên, đôi mắt màu xanh và hàng mi chớp nhẹ, e ấp và ngây thơ.

– Lan Hương!

– Dạ.

– Em yêu anh chứ?

– Có.

Anh nhìn sâu vào mắt cô, Lan Hương bối rối cúi xuống:

– Máy giờ rồi hả anh?

– Em muốn đi về à? Mẹ sẽ biết em uống rượu đó. Hay là em sợ anh? Anh yêu em và em yêu anh có gì phải sợ.

– Anh yêu một mình em?

– Phải.

– Tình yêu tuyệt đối phải không anh?

Tiết Cương khép môi cô bằng một nụ hôn.

– Anh yêu em, Lan Hương ơi.

Nụ hôn thật lâu, môi anh rời môi cô lần xuống đôi vai tròn thiếu nữ. Rồi tay anh lần tháo từng cúc áo trước ngực cô. Lý trí bảo Lan Hương phải tránh xa cảm dỗ tuyệt vời này, nhưng đầu óc cô mụ mẫm và như muốn rã tan thành nước khi tay anh vuốt ve đôi vai trần của cô, và nụ hôn ẩm ướt rơi trên ngực cô. Lan Hương buông thả hoàn toàn cho những cảm xúc rung động đến tận cùng, từ tâm hồn lẫn thể xác...

Bây giờ Lan Hương nằm gôi đầu lên cánh tay Tiết Cương, giữa họ không còn một ngăn cách nào. Anh mỉm cười âu yếm.

– Em giận anh hả Lan Hương?

– Không! Em chỉ muốn biết anh có khinh em không, vì em đã đến với anh như thế này.

– Làm sao anh khinh em được. Anh yêu em và em sẽ là vợ của anh, khi anh ổn định công việc.

Lan Hương xúc động:

– Thật không anh?

– Dĩ nhiên thật chứ.

Anh hôn cô, nụ hôn nồng cháy. Lần nữa họ tan vào trong nhau với bao cảm xúc tuyệt vời bay bổng.

– **N**ày! Tao hỏi sao mày cứ im như bị thóc vậy?

Bích Chi phát mạnh lên vai Lan Hương cô giật mình:

– Gì?

– Tao hỏi mày cảm giác của nụ hôn đầu tiên như thế nào?

Lan Hương đỏ mặt:

– Thì mày hôn đi rồi biết.

– Tao yêu hấn mà hấn cứ “bình chân như vại”, chẳng lẽ tao hét vào mặt hấn: Anh Bư ạ! Em yêu anh.

– Lan Hương phì cười:

– Tao đoán không lầm thì anh Bư của mày là anh Tiến?

– Ừ. Nhưng hình như chỉ có một mình tao yêu anh ấy, ảnh lững lờ lờ lờ như thế nào ấy.

– Có thể ảnh nhút nhát chưa dám nói yêu mày. Như anh Tiết Cương vậy đó, đầu tiên là làm cái đuôi, rồi làm thơ tỏ tình và sau cùng là yêu nhau. Nhưng mà bây giờ tao lại đang lo cháy ruột, tao phải về Sài Gòn học, ảnh làm việc ở BourBong, nhớ chết đi được.

– Tao vào làm nhà máy đường chung với ảnh, tao sẽ coi chừng ảnh giùm mày. Nhưng Tiết Cương đẹp trai quá, lại hào hoa quá, nguy hiểm cho mày.

Lan Hương nhăn nhó:

– Mày còn dọa tao nữa. Ảnh nói tao là mối tình thứ hai của anh ấy.

– Thứ hai?

– Ừ. Cô ấy đã đi lấy chồng Đài Loan lâu rồi.

– Đạo này thị trấn mình đang có phong trào vụ con gái đi lấy chồng Đài Loan đó. Làm vợ một người mình không yêu làm sao có hạnh phúc.

– Dĩ nhiên rồi! Bích Chi nè, mày có thể thề với tao đi, mày cũng phải giúp tao nữa!

– Chuyện gì?

– Thề không nói với ai chuyện của tao.

– Thì tao có nói với ai đâu.

– Nhưng lần này tao nguy rồi, má tao sẽ giết tao mất, mà bỏ đi tao không muốn.

– Thì mày nói Tiết Cương phải thề đọI mày học xong đại học.

– Không phải chuyện đó! Tao...tao..có bầu rồi.

– Í...

– Suýt chút nữa, Bích Chi hét lên, cô sững sốt:

– Rồi làm sao?

– Tao hỏi mày, mày đi hỏi tao. Tao đang rồi muốn chết nè!

– Tiết Cương biết chưa?

– Tao chưa có nói.

– Sao không nói? Mày phải nói Tiết Cương liệu chứ, nhưng anh có nói sẽ cưới mày không?

– Có.

– Vậy thì bảo hắn mau chóng đám cưới.

Lan Hương nhăn nhó. Cô hiểu tính mẹ, bà rất khó và nghiêm khắc. Nếu bà biết cô hư hỏng, bà sẽ đánh cô một trận nên thân luôn.

– Máy tháng rồi Lan Hương?

– Hơn hai tháng.

– Vậy mau đi gặp anh ấy đi.

– Ừ. Thôi tao đi đây.

Lan Hương đứng lên. Giờ này Tiết Cương sắp tan việc. Cô không hiểu anh sẽ có phản ứng thế nào, khi biết cô mang thai. Vui mừng hay chối bỏ trách nhiệm? Những lo lắng cứ giãy vò lên tâm trí Lan Hương, làm cho cô thấy mình như kiệt sức đi vậy.

Pin...Pin...

Tiết Cương bấm còi xe, anh thắng kệt xe lại nhìn Lan Hương.

– Đợi anh lâu chưa vậy?

– Mười lăm phút.

– Có chìa khóa phòng anh để dưới tấm thảm chùi chân ấy, sao em không lấy mở cửa.

– Em quên.

–Hồi này em đang trí đi đâu vậy? –Tiết Cương chọc – Sắp đi học Sài Gòn mừng quá nên quên hết rồi hả?

–Anh phì cười khi nhìn mặt bùng thụng của cô:

–Sao nữa rồi, bị mẹ mắng hay cậu Hải ăn hiếp em?

Chờ cho Tiết Cương mở cửa, Lan Hương đi vào. Cô gieo mình xuống ghế, giọng hờn giận:

–Em ghét anh lắm, anh làm khổ em.

–Hử! Anh làm cái gì đâu cưng?

Tiết Cương ngồi sà xuống, anh ôm Lan Hương vào lòng:

–Nói xem, anh làm khổ em cái gì nào. Người ta yêu em bằng cả trái tim.

Lan Hương vùi mặt vào ngực Tiết Cương:

–Anh yêu em thật?

–Ừ. Hôm nay em làm sao vậy? Em phải đi Sài Gòn học, anh lo mất em muốn chết luôn. Xuống đó rồi em sẽ có nhiều cây si đuổi theo em.

–Hử...

Lan Hương phủi tay anh đang vuốt ve vai cô:

–Cưới em đi!

–Mẹ em chịu cho cưới?

–Hồng chịu cũng phải chịu, tại...em có thai hơn hai tháng rồi đó! Anh sẽ cưới em hay anh bỏ rơi em đây Tiết Cương?

–Em nói thật không?

–Người ta lo sợ muốn chết, ai đi nói gạt anh.

–Vậy thì cưới.

Vòng tay Tiết Cương khép qua người Lan Hương chặt hơn, anh hôn cô đến ngợp thở.

–Anh Tiết Cương...buông em ra!

–Anh vui quá!

Mắt Tiết Cương sáng long lanh đầy hạnh phúc. Anh nheo mắt nói:

–Chúng ta sẽ cưới nhau.

Lan Hương cảm động, đồng thời cô như trút đi cái gánh nặng.

–Anh nói thật?

–Sao không thật! Em cho anh là hạng người sở Khanh hay sao? Anh nhìn nhận anh có tham lam và muốn khám phá thế giới kỳ bí của tình yêu. Giờ tình yêu đã đến lúc đơm hoa kết trái, tại sao anh chôi bỏ chứ? Tình yêu thì phải đi đôi với trách nhiệm nữa.

Anh hôn cô thật sâu và bao giờ cũng vậy, những cảm xúc rung động cứ dâng trào để cho tình yêu thăng hoa...

–Chủ nhật này anh sẽ nói để bố mẹ anh lên gặp mẹ em.

Lan Hương hốt hoảng:

–Khoan đã anh! Em cần phải chuẩn bị tâm lý cho mẹ đón nhận anh. Chuyện em không học đại học là một chuyện lớn chứ không phải nhỏ đâu.

–Vậy chừng nào anh mới gặp mẹ em được?

–Em sẽ cho anh hay sau.

Tiết Cương hiểu Lan Hương rất sợ mẹ, mọi chuyện đều do bà quyết định, anh hơi phiền lòng vì tính cách này của cô.

–Nếu như mẹ không bằng lòng và bắt em bỏ đi để về Sài Gòn học thì sao?

–Anh sẽ cùng em tranh đấu cho tình yêu của chúng mình chứ?

–Dĩ nhiên rồi.

Lan Hương chủ động hôn người yêu. Cô tin tưởng nơi tình yêu của anh, tuyệt đối dành cho mình.

– **C**on chuẩn bị xong hết chưa Lan Hương? Sáng, mẹ con mình đi sớm.

Bà Hà đẩy cửa phòng Lan Hương, bà ngạc nhiên vì Lan Hương không có một dấu hiệu nào chuẩn bị cho việc đi về Sài Gòn học cả. Bà cau mày:

–Sao con chưa chịu sắp xếp gì cả vậy?

Lan Hương thu hết can đảm:

–Mẹ ơi! Con không về Sài Gòn học có được không?

–Con lại giờ trò gì đây Lan Hương?

–Mẹ ạ! Con muốn lấy chồng?

–Cái gì? Con nói lại xem!

–Con nói, con và anh Tiết Cương yêu nhau, anh muốn cưới con.

– Chuyện đó sau khi tốt nghiệp đại học đã! Nó yêu con, nó phải đợi con.

– Lỡ như... ảnh không chịu đợi con?

– Thì đó không phải là người đáng cho con trao thân gửi phận. Con phải hiểu, làm người phải có kiến thức và xem công danh sự nghiệp làm trọng. Mẹ ngày xưa cũng vì yêu lãng mạn, bỏ ước mơ của mình, rồi một đời cô đơn nuôi con và thằng Hải. Mẹ không muốn con giẫm chân lên con đường mẹ đã đi.

– Nhưng mà...đứa bé không đợi được đâu mẹ.

Chị Hà trợn mắt:

– Đứa bé nào?

– Dạ, con đã mang thai rồi ạ. Anh Tiết Cương yêu con, mà con cũng yêu anh ấy, mẹ cho phép ảnh cưới con.

– Ôi trời!

Chị Hà choáng váng lùi lại. Một cơn giận ghê gớm bùng lên, chị chụp cây chổi mờ cật trên bộ ván gỗ giận dữ quất mạnh vào người Lan Hương. Lan Hương ngồi im cho mẹ đánh cây roi vút xuống đau điếng, cô đưa hai bàn tay che bụng mình.

– Mẹ ơi! Con xin lỗi...

– Bác không được đánh Lan Hương, em đang mang thai.

Từ lúc nào, Tiết Cương lao vào phòng, anh ôm choàng qua người Lan Hương để nhận cây roi giận dữ vào lưng vào vai mình:

– Mẹ!

Hải xông vào, cậu giật cây roi trên tay mẹ mình:

– Mẹ đánh chị Hai rồi giải quyết được chuyện sao mẹ?

Cậu ném cây roi ra ngoài, ôm vai mẹ van lơn:

– Lỡ rồi mẹ, anh Tiết Cương ảnh chịu cưới chị Hai, chứ đâu có từ chối trách nhiệm của ảnh.

Xô mạnh Hải ra, bà Hà đi một nước ra ngoài. Ra đến ghé bà gieo mình xuống, rồi ôm mặt khóc lặng lẽ. Bà giận con, làm thân con gái chẳng biết giữ gìn.

Tiết Cương đỡ Lan Hương dậy, anh xót xa:

– Có đau lắm không em?

– Đau! Mẹ đánh có trúng anh không?

– Có. Anh là đàn ông mà, đánh đau cũng không có sao đâu. Sợ là sợ cho em nè, anh sợ mẹ đánh trúng bụng em.

–Không có, vì em đã lấy tay che lại tránh né. Mình ra ngoài năn nỉ mẹ đi anh, dù sao thì em cũng làm trái ý mẹ rồi.

Lan Hương và Tiết Cương rụt rè quỳ bên chân bà Hà.

–Mẹ! Con biết con hư hỏng làm cho mẹ buồn. Em Hải sau này sẽ thực hiện ước mơ của mẹ, mẹ cho phép anh Tiết Cương cưới con đi mẹ.

Tiết Cương van lơn:

–Con yêu Lan Hương thật lòng. Chúng con sắp có con với nhau, mẹ hãy cho phép con được cưới Lan Hương.

Còn muốn gì nữa đây, khi con gái mình đã mang thai. Biết như thế, nhưng tâm lòng người mẹ vẫn thấy đau. Ngày nào chăm sóc bông ậ́m, ngày nào cái gì cũng mẹ. Lớn lên rồi, có những lúc nó mê mải vui chơi, có biết người mẹ ngồi đợi cửa với bao lo lắng, chỉ khi thấy bóng nó trở về, gánh nặng lo âu mới trút bỏ được. Bây giờ hy vọng nó vào đại học, học cho thành tài, nó cũng chẳng chịu nghe. Thôi thì, xem như “nữ sanh ngoại tộc”. Bà cố kìm nước mắt, nghiêm mặt nhìn Tiết Cương:

–Cậu sẽ yêu thương và lo lắng cho nó suốt đời?

–Dạ, con hứa.

Quay mặt nhìn Lan Hương, giọng bà lạnh nhạt:

–Đây là con đường do con tự chọn, sung sướng hay đau khổ là tự con, mẹ chỉ có bốn phận nuôi con khôn lớn và lo cho con ăn học. Con đi lấy chồng là xem như mẹ hoàn thành trách nhiệm của mình.

–Mẹ cho phép Tiết Cương cưới con?

Tiết Cương nhìn Lan Hương vui mừng:

–Cám ơn mẹ.

–Đứng dậy và đi ra trước đi.

–Dạ.

Vừa khuất sau cánh cửa, Lan Hương ngả vào lòng Tiết Cương:

–Không được ăn hiếp em đó, anh mà phụ bạc em, em sẽ...đi với người khác đó.

Tiết Cương mỉm cười:

–Anh yêu em mãi mãi và yêu suốt đời.

–Tuyệt đối một mình em!

–Ừ, tuyệt đối.